

Pozdravljeni, dragi naši Zimzeleni

Če bi vas zdajle vprašala, kaj vse je naše življenje, bi na hitro težko odgovorili, kajne?

Nejc Zaplotnik, alpinist, si je odgovoril takole: polno veselja, polno žalosti, hrepenenja, uspehov in bridkih razočaranj, polno sreče in trpljenja obenem, tako polno, da je včasih preprosto vsega preveč. In takrat se postaramo... Postaramo? Kako?

Ali smo res prestari, ko se upokojimo za uživanje lepot v naravi, za druženja, za smeh, za medsebojno tovariško pomoč, za besede tolažbe, ki božajo srce in duha?

V društvu smo si odgovorili NE in se pred več kot petnajstimi leti odločili, da bomo naredili nekaj več.

Razmišljali smo o ustanovitvi pohodniške skupine, ki ji bodo pohodi prilagojeni glede na zmožnosti starejših.

Vredno se je bilo truditi, saj je veliko upokojencev spoznalo pomen druženja, spoznavanja novih okolij, novih obrazov, prilagajanj drug drugemu, spoznalo je pomen splošnega učenja in razgibavanja ter skrbi za zdravje.

Tako je pred petnajstimi leti nastala prva organizirana skupina seniorjev, z imenom Zimzeleni in vnesla med upokojence zanimanje za pohodništvo. Pohodniki smo na vsakem pohodu doživeli kaj novega, videli veliko lepega, uživali in se razgibali. Začeli smo pripovedovati svojim prijateljem in znancem, kako je v skupini prijetno, prijazno, veselo, zabavno, nepozabno... in tako širili idejo o organiziranem pohodništvu v društvu.

Mogoče se niti ne zavedamo, kako pomembno vlogo smo Zimzeleni opravili za nadaljnji razvoj pohodništva v društvu, pa tudi v Planinskem društvu Vrhnika. Toda že po petih letih je z nekaj porodnimi težavami nastala druga skupina Sončki in kmalu smo pisali v čakalno listo nove pohodnike, tretjo skupino Barjani. Vzporedno s temi skupinami je na željo in pobudo za krajše sprehode po okolici Vrhnike nastala skupina Vandrovk, ki se je izoblikovala v dobro uhojeno skupino.

Tako je marsikdo z vključitvijo v skupino spoznal nove prijatelje, s katerimi je začel organizirano obiskovati hribe in gore. Na vsakem pohodu se je tudi nekaj

naučil: predvsem gledati z očmi in s srcem drevesa, cvetje, oblake, kamne, vode, prepoznavati kraje, njihove znamenitosti, skratka širiti obzorje in duha. Začel se je zavedati, da dela dobro zase, za svoje zdravje...

To zavedanje je najpomembnejše in pohodi so pripomogli k temu. Zato smo vsi, ki smo kakor koli prispevali k razvoju pohodništva v društvu, lahko ponosni na prehojeno pot in na delo, ki smo ga opravili in ki ga opravljamo. Hvala vsem, ki smo orali ledino, hvala vodnicama in vodnikom za neuničljivo voljo pri vodenju in hvala vsem, ki podpirate naša prizadevanja za zdravo življenje. Naj tako ostane še dolgo!

Zimzeleni, ostanimo zimzeleni še nadaljnjih ...let, da bomo praznovali še katero okroglo obletnico. Bodimo še naprej za vzgled v vseh pomenih besede. Gore in visoke hribe bomo gledali od daleč, hribčki pa ostajajo, lahkih poti, ki nas bodo še naprej združevale, je veliko, volje in želja pa tudi.

Elisa Brelih